

Vernaccus a Bourlor

sepsal Tavi Dromio



Oho sobotního večera přišel Hallgerd do hostince U Královské šunky s tváří zachmuřenou smutkem. Zatímco si objednával džbánec piva, přisedli si k němu jeho přátelé Garaz a Xiomara a oba se pokusili o účastný výraz.

Co je to s tebou, Hallgerde? zeptala se Xiomara. "Jdeš později než obvykle a táhne se za tebou závan tragédie. Přišel jsi o peníze, nebo o své nejdražší?"

O peníze jsem nepřišel, ušklíbl se Hallgerd. "Ale zrovna jsem dostal zprávu od synovce, že zemřel bratranec Allioch. Naprosto přirozenou smrtí, jak řekl, prostě jen sešlostí věkem. Allioch byl o deset let mladší než já."

Ach, to je strašné. Ale dokazuje to, jak je důležité užít si všechny možnosti, které život nabízí, protože nikdy nevíš, kdy přijde tvůj čas, řekl Garaz. Na stejné židli v oné zakouřené putyce na nároží seděl už několik hodin. Nebyl ten typ, který rád přitahuje pozornost.

Život je dlouhý právě tak akorát, souhlasila Xiomara. "Ale pokud mi prominete sentimentální myšlenky, jen málokdo si je vědom vlivu, který budeme mít po smrti. Možná je to tam pohodlné. Vyprávěla jsem vám někdy příběh o Vernacovi a Bourlorovi?"

Myslím, že ne, řekl Hallgerd.

Vernacus byl daedra (řekla Xiomara a chrstla do krbu trochu kořalky, aby vytvořila správnou atmosféru), a i když se náš příběh odehrál před mnoha a mnoha lety, správně bych měla říct, že jí Vernacus pořád ještě je. Protože koneckonců, co znamená čas pro nesmrtelnou daedru?

Vskutku, přerušil ji Garaz, "pokud tomu dobře rozumím, princip nesmrtelnosti..."

Snažím se našemu příteli nabídnout povzbudivý příběh, když to nejvíc potřebuje, zavrčela Xiomara. "A nemám na to celou zatracenou noc, pokud vám to nevádí."

O Vernacovi jste ještě neslyšeli, řekla Xiomara a nechala prozatím téma nesmrtelnosti být, "protože přes všechnu svou moc a slávu byl podle značně vysokých měřítek své doby považován za nevýznamného. Takový nedostatek respektu ho samozřejmě přiváděl k zuřivosti a nakonec se zachoval tak, jak je pro daedry vcelku typické. Propadl vražednému běsnění.

Brzy se do všech vsí Kolovianského západu roznesla zpráva o jeho bezbožném řádění. Celé rodiny byly vyvražděny, hrady rozbořeny, sady a pole vypáleny a proklety, aby už tam nikdy nic nerostlo.

A co bylo pro vesničany ještě horší, začala Vernaca navštěvovat jeho dávná sokyně ze Zapomnění. Byla to svůdná daedra jménem Horavata, která jej s oblibou popichovala, aby zjistila, jak moc ho dokáže dopálit.

No a co, že jsi zaplavil vesnici? To na mě má udělat dojem? dobírala si ho.

Zkus zbořit celý kontinent, a možná si tě někdo všimne.

To Vernaca skutečně rozčílilo. Tamrielský kontinent sice rozbořit nedokázal, ale nebylo to proto, že by se nesnažil.

Bylo třeba, aby se šílené daedře postavil hrdina, a jeden se naštěstí našel.

Jmenoval se Bourlor a říkalo se, že mu požehnala sama bohyně Kynaret. Jak jinak také vysvětlit jeho nelidskou přesnost s lukem a šípy? Prý nikdy neminul cíl. Jako dítě svým učitelům lukostřelby způsoboval záchvaty vzteku.

Říkali mu, jak se má postavit, jak založit střelu, jak správně natáhnou tětivu a jak šíp co nejlépe vypustit. Všechno to ignoroval, jenže stejně se mu vždycky nějak podařilo, že šíp zachytil závan větru a zavedl ho přímo do terče. Bez ohledu na to, zda byl cíl v pohybu či v klidu, zda byl blízko nebo celé míle daleko. Cokoliv chtěl zasáhnout šípem, to také trefil.

Bourlor odpověděl na prosbu jednoho z vesnických starostů o pomoc. Naneštěstí nebyl tak vynikajícím jezdcem jako lučištníkem. Když projížděl lesem ke starostovu městu zvanému Evensacon, vraždil tam Vernacus právě každého, koho potkal. Horavata ho pozorovala a snažila se příliš nezívat.

Za vraždu starosty malé vesničky se do společnosti slavných nedostaneš, víš? Potřebuješ porazit skvělého šampiona. Někoho, jako byl Ysgramor nebo Pelinal Bílý víchr nebo... zahleděla se na postavu, která právě vyjela z lesa, "támhle ten chlápek!"

Co je zač? zavrčel Vernacus mezi dvěma kousnutími do starostova třesoucího se těla.

Nejlepší lučištník v Tamrielu. Nikdy neminul cíl.

Bourlor napjal luk a zamířil na daedru. Na okamžik bylo Vernacovi do smíchu - ten človíček dokonce ani nemířil přesně - ale měl silný pud sebezáchovy. V sebevědomém pohledu toho muže bylo něco, co daedru přesvědčilo, že Horavata nelže. Sotva šíp opustil luk, zmizel Vernacus za plamenným štítem.

Šíp se zabodl do stromu a Bourlor zůstal stát s otevřenou pusou. Minul cíl.

Vernacus v Zapomnění běsnil. Takhle utéct před smrtelníkem - dokonce ani ti nejhorší ničemové nejsou tak zbabělí. Projevil se jako slabé, ustrašené stvoření, kterým vskutku byl. Když uvažoval, jak by mohl situaci zachránit, zjistil, že stojí tvář proti kolenům nejobávanějšího z daedrických princů Molaga Bala.

Nikdy jsem si o tobě nemyslel nic moc, Vernacu, zaduněl obr, "ale teď jsi prokázal, že máš svou cenu. Ukázal jsi stvořením světa, že daedry jsou mocnější než požehnání bohů."

Ostatní obyvatelé Zapomnění rychle souhlasili (ostatně jako vždy) s Molagovým názorem. Daedry jsou ostatně velice citlivé na porážky z rukou smrtelných šampionů. Vernacus byl prohlášen za Nedostižnou bytost, za Toho, jehož nelze pronásledovat, za Nedotknutelného a za Zhoubu Kynaret. V odlehlých oblastech Morrowindu a Skyrimu mu obyvatelé začali stavět svatyně.

O ubohém Bourlorovi se rozneslo, že se do ničeho netrefí, a už nikdy nebyl znovu požádán, aby zachránil jakoukoli vesnici. Vědomí, že nezasáhl cíl, mu natolik zlomilo srdce, že se stal poustevníkem a už nikdy nenapjal luk. O několik měsíců později zemřel zapomenut a nikdo pro něj netruchlil.

Opravdu sis myslela, že mě ten příběh potěší? zeptal se Hallgerd nedůvěřivě. Slyšel jsem, že i Král červů vyprávěl inspirativnější příběhy.

Počkej, usmála se Xiomara. "Ještě jsem neskončila."

Po celý rok se Vernacus spokojil s tím, že sledoval, jak roste jeho legenda a jak se jeho nový kult šíří za hranice Zapomnění. Kromě toho, že to byl zbabělec se sklony k vražedné zuřivosti, byl navíc i velice líný. Jeho vyznavači vyprávěli příběhy o tom, jak se jejich pán vyhnul střelám tisíce lučištníků, líčili, jak prošel oceány, aniž by se namočil, a šířili se i o dalších slavných činech, které by on osobně raději nikdy neprováděl. Skutečný příběh o potupném útěku před Bourlorem byl naštěstí zapomenut.

Když přišly špatné zprávy, sdělila mu je s velkým nadšením právě Horavata. Tato daedra na Vernacovu šířící se slávu velice žárlila, takže následující slova vyřkla s nebyvalým potěšením: "Na tvé svatyně někdo útočí."

Kdo se opovažuje? zařval.

Každý, kdo tvé oltáře v divočině mívá, cítí potřebu hodit kamenem, vysvětlila mu Horavata. "Těžko z toho smrtelníky vinit. Koneckonců, jsi přece Nedotknutelný. Jak by mohl někdo odolat pokušení hodit si na takový cíl?"

Vernacus pohlédl skrze závoj na svět smrtelníků a zjistil, že je to pravda. Jedna z jeho svatyní v oblasti Kolovianského západu byla obklíčena velkou tlupou žoldnéřů, kteří na ni s gustem házeli kamení. Jeho vyznavači se choulili uvnitř, modlíce se o zázrak.

V okamžení se zjevil před žoldáky a dal průchod své strašlivé zuřivosti. Uprchli do lesů, dřív než mohl zabít byť jen jediného z nich. Jeho vyznavači otevřeli dřevěné dveře svatyně a padli na kolena, chvějíce se radostí i strachem. Jeho zlost vyprchala. Vtom ho zasáhl kámen.

A po něm druhý. Obrátil svou tvář k útočníkům, ale vzduch byl náhle kamení plný.

Vernacus je neviděl, ale slyšel, jak se žoldáci v lese smějí, "Ani se nesnaží uhnout!"

Ten se vážně nedá netrefit! řehtal se další.

Vernacus se s ponížným řevem uchýlil do svatyně, pronásledován útočníky. Jeden z kamenů narazil do dveří, které se za ním zavíraly, a něco jej udeřilo do zad. Jeho tvář se zrůznila bolestí, již vystřídal hněv a rozpaky. Pak se roztřeseně otočil ke svým vyznavačům, kteří se choulili ve stínu svatyně a jejichž víra byla otřesena.

Kde jste vzali dřevo na stavbu této svatyně? zeptal se s povzdechem.

Většinou ze stromů u vesnice Evensacon, pokrčil rameny nejvyšší kněz.

Vernacus přikývl. Padl tvář k zemi a odhalil tak hlubokou ránu v zádech. Zrezivělá hlavice šípů, zarostlá do soku v jednom z prken, z nichž byly vyrobeny dveře, se při útoku uvolnila a probodla jej. Daedra se rozplynula v oblaku prachu.

Svatyně byly krátce poté opuštěny, ač byl Vernacův kult nakrátko obnoven a on se stal patronem omezených a bezmocných, než se z paměti lidí vytratil docela. Ani samotná legenda o Bourlorovi však nevešla v přílišnou známost, i když ji dosud někteří vypravují. Třeba já. My ovšem máme výhodu, kterou neměl ani sám Velký lučištník na smrtelném loži - víme, že jeho poslední šíp nakonec svůj cíl našel.